

Μνήμων

Τομ. 7, 1979

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Δ. ΛΟΥΛΕΣ : 'Ο βρετανικός τύπος για τή ναυμαχία του Ναβαρίνου •
 Β. ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ : Καταγραφή των εμπορικών πλοίων του 'Ηρακλείου
 τὸ 1751 • ΡΕΝΑ ΣΤΑΥΡΙΔΗ - ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ : 'Ανέκδοτες ἐπιστολές τοῦ
 Γ. Σκληροῦ στὸν Γ. Ν. Πολίτη • Τ. Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ : Χρησιμολογι-
 κὸ εἰκονογραφημένο μονόφυλλο τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνα • Α. ΠΟ-
 ΛΙΤΗΣ : Προσπάθειες καὶ σχέδια τοῦ Φοριέλ γιὰ μιὰ δευτέρα ἔκδοση τῆς
 συλλογῆς τῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν • Φ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟ-
 ΠΟΥΛΟΣ : Χειρόγραφα Φουρνᾶ Εἰρυτανίας • Ι. Κ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ : 'Η
 διπλωματικὴ ἀλληλογραφία τῶν Bouigny - Mabili (τέλη ΙΗ' - ἀρχὲς ΙΘ'
 αἰῶνα) • Γ. ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ : Ληστὲς καὶ λησταντάρτες στὴν Κεν-
 τρικὴ 'Ελλάδα τὸ 1835-1836 • Κ. ΛΑΠΠΑΣ : Γύρω ἀπὸ τὸν 'Αλέ-
 ξάνδρο 'Ησαῖα καὶ τὶς λιθογραφίες του • Τ. Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ : Σχό-
 λιο στὴ «δεύτερη» ἔκδοση τῆς 'Εγκυκλοπαίδειας τοῦ Πατούσα (1710)
 • ΟΛΓΑ ΚΑΤΣΙΑΡΑΗ : 'Ο Ρήγας Φεραίος. Νέα στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα
 τῆς Τεργέστης • Π. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ : Στρατιωτικὴ συμφωνία Βρε-
 τανίας - 'Ελλάδας (9 Μαρτίου 1942) • Η. FLEISCHER : 'Αντίποινα
 τῶν γερμανικῶν δυνάμεων Κατοχῆς στὴν 'Ελλάδα 1941-1944 •
 ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1976

ΑΘΗΝΑ 1978 - 1979

Ο ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΒΑΡΙΝΟΥ

ΛΟΥΛΕΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

<http://dx.doi.org/10.12681/mnimon.192>

Copyright © 1979

To cite this article:

ΛΟΥΛΕΣ, Δ. (1979). Ο ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΒΑΡΙΝΟΥ. *Μνήμων*, 7, 1-11.
 doi:<http://dx.doi.org/10.12681/mnimon.192>

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΟΥΛΕΣ

Ο ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΒΑΡΙΝΟΥ

«Λαμπρό επίτευγμα» ή «άξιοθρήνητο γεγονός»; Οί αναγνώστες τῶν βρετανικῶν ἐφημερίδων εἶχαν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς χαρακτηρισμούς, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ τύπος τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑποδέχτηκε τὴν εἶδηση γιὰ τὴ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου. Ἡ ἀντίφαση αὐτὴ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῶν ποικίλων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀποκλίσεων τῶν ἐφημερίδων τῆς Βρετανίας, οἱ ὁποῖες στὸ σύνολό τους ἀφιέρωσαν ἐκτεταμένα σχόλια γιὰ τὴν ἱστορικὴ ναυμαχία τῆς 8/20 Ὀκτώβρη 1827. Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἐνωμένου τουρκοαιγυπτιακοῦ στόλου ἦταν ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς τριμεροῦς συνθήκης τοῦ Λονδίνου. Ἡ συνθήκη αὐτὴ, ὅπως εἶναι γνωστό, ὑπογράφηκε στίς 24 Ἰούνη/6 Ἰούλη 1827 ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴ Ρωσία καὶ τὴ Γαλλία, σὰν πρῶτο μέτρο μιᾶς ἀπὸ κοινοῦ ἐπέμβασης στὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο, ὁ ὁποῖος — ὅπως δηλωνόταν στὸ κείμενο τῆς συνθήκης — προκαλοῦσε «καθημερινὰ καὶ νέα ἐμπόδια στὸ ἐμπόριο τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν».¹

Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1820 ὁ βρετανικὸς τύπος ἀριθμοῦσε ἤδη πάνω ἀπὸ δυὸ αἰῶνες ζωῆς. Σὲ σύγκριση μὲ τὸν τύπο τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης διατηροῦσε κάποιο βαθμὸ ἀνεξαρτησίας. Εἶναι ἄγνωστη ἡ πραγματικὴ του ἐπιρροή στίς λαϊκὲς μάζες, γιὰ τὴν ἀπὸ τὸ ποσοστὸ τῶν ἐγγραμμάτων ἦταν μικρὸ καί, κυρίως, γιὰ τὴν ἦταν δυσανάλογα μεγάλη ἡ τιμὴ τῶν ἐφημερίδων².

Οἱ ἐφημερίδες τῆς Βρετανίας — μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις — εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ παρακολουθήσει μὲ διαρκῶς ἀυξανόμενο ἐνδιαφέρον τὴν ἐξέλιξη τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασης. Καὶ αὐτὸ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐπίσημη στάση τῆς βρετανικῆς κυβέρνησης, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε πολιτικὴ «οὐδετερότητας». Οἱ ἐφημερίδες, ὡστόσο, ἀκολούθησαν διαφορετικὸ δρόμο: ἀνάλογα μὲ τὴν τάξη ἢ τὴν πολιτικὴ πού ἐκπροσωποῦσε ἢ κάθε μία, ἐπιδοκί-

1. Βλ. *Times* 17/7/1827, σ. 2.

2. 7 πέννες, ὅταν ἡ λίρα εἶχε πάνω ἀπὸ δεκαπέντε φορές τὴν ἀξία τῆς σημερινῆς. Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες τότε ἦταν τετρασέλιδες, σὲ σχῆμα κάπως μικρότερο ἀπὸ τὸ σημερινό. Τὴν πρώτη σελίδα κάλυπταν κατὰ κανόνα οἱ μικρὲς ἀγγελίες, ἐνῶ ἡ διεθνὴς εἰδησεογραφία κατελάμβανε τὸ μισὸ μιᾶς ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς σελίδες. Ὁ κανόνας αὐτὸς εἶχε καὶ τὶς ἐξαιρέσεις του. Ἡ εἰδησεογραφία γιὰ τὴ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου σὲ πολλὰς περιπτώσεις ξεπέρασε τὸν χῶρο τῆς μιᾶς σελίδας.

μασαν ή αποδοκίμασαν, και σπάνια έμειναν ουδέτερες στην ιδέα της ανακήρυξης ένός ανεξάρτητου ελληνικού κράτους. Το ενδιαφέρον του βρετανικού τύπου αποκορυφώθηκε άμέσως μετά την ύπογραφή της συνθήκης του Λονδίνου και την κάθοδο στην Ανατολική Μεσόγειο του ένωμένου στόλου της Γαλλίας, Ρωσίας και Άγγλίας. Κύρια αποστολή του συμμαχικού στόλου ήταν, όπως δηλώθηκε, ή εφαρμογή των άρθρων της συνθήκης — και, πριν άπ' όλα, ή άμεση κατάπαυση των έχθροπραξιών—, αλλά «χωρίς την προσφυγή στη βία ή την άπ' εϋθείας ανάμιξη του στόλου στον πόλεμο»³.

Παρά το γεγονός ότι ή βρετανική κυβέρνηση είχε άνεπίσημα προειδοποιηθεί ότι ή ασάφεια των όδηγιών που είχαν δοθεί στους τρεις ναάρχους (Codrington, de Rigny και Heyden) μπορούσε να όδηγήσει σε άμεση σύγκρουση με τον τουρκοαιγυπτιακό στόλο, ή είδηση της ναυμαχίας, που έφτασε στο βρετανικό Ναυαρχείο μετά από τρεις εβδομάδες περίπου⁴, προκάλεσε κατάπληξη και άντιφατικά αισθήματα στην άγγλική κοινή γνώμη. Οί άντιδράσεις αυτές είχαν φυσικά την άντανάκλασή τους στις βρετανικές έφημερίδες.⁵

Η πρώτη και πρόχειρη άντίδραση ήταν ότι ή ναυτική αυτή έπιτυχία θα πρόσθετε και νέες δάφνες στα άγγλικά όπλα: «Ήταν μία περίλαμπρη νίκη, έγραφε στις 16/11/1827 ή συντηρητική, αλλά με φιλελεύθερες τάσεις, *Morning Post*⁶. Όμως πιο κάτω πρόσθετε, εκφράζοντας τις άνησυχίες των Άγγλων εμπόρων και κεφαλαιούχων: «Οί Ρώσοι ήταν οί μόνοι που ώφελήθηκαν. Η ναυμαχία έγινε μετά από επίμονες συστάσεις του Ρώσου ναάρχου προς το Βρετανό συνάδελφό του». Και συνεχίζοντας τόνιζε πως ή όθωμανική αυτοκρατορία έπρεπε να ταπεινωθεί, αλλά όχι και να καταστραφεί. Λίγο άργότερα, στις 19/11/1827, ή έφημερίδα συμβούλευε τους συμμάχους να προβούν σε «συλλογική κατάληψη» της Κύπρου,

3. Βλ. το κείμενο της συνθήκης του Λονδίνου στους *Times* 17/7/1827, σ. 2. «The armistice to be enforced but force to be avoided». Όστόσο οί όδηγίες που δόθηκαν στους τρεις ναάρχους τους άφηναν κάποιο βαθμό πρωτοβουλίας, με τη δικαιολογία ότι δέν μπορούσαν να προβλεφτούν όλα τα ένδεχόμενα.

4. Οί διεθνείς είδήσεις μεταδίδονταν, είτε από το δίκτυο των άνταποκριτών, είτε από τις ξένες, γαλλικές κυρίως, έφημερίδες. Η χρήση του τηλεγράφου— ιδιαίτερα του όπτικού μέσω Dover - Calais— ήταν περιορισμένη.

5. Τα στοιχεία που ακολουθούν προέρχονται από έπτά ήμερήσιες έφημερίδες του Λονδίνου, δύο έπαρχιακές και δύο περιοδικά. Τα έντυπα αυτά άντιστοιχούν στο 70% - 80% των εκδόσεων του βρετανικού τύπου. (Βλ. Charles Mitchell, *Newspaper Press Directory* (G. B.), Λονδίνο 1857).

6. Η *M. P.* ύποστήριζε πολιτικά την ομάδα του λόρδου Palmerston και κοινωνικά την τάξη της άριστοκρατίας. Είχε επίσης τη φήμη του καλλίτερα πληροφορημένου έντύπου για τα διεθνή γεγονότα, χωρίς να ύπολογίζει τις δαπάνες.

σὰν μέσο ἐξαναγκασμοῦ τοῦ σουλτάνου νὰ ἀποδεχτεῖ τὴ συνθήκη τοῦ Λονδίνου. Σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ *Morning Post*, ἐκπροσωπώντας καὶ τὴν παράταξη ποὺ κατεχόταν ἀπὸ ρωσοφοβία, ἔκρινε τὴ ναυμαχία ἀρνητικά. Ἡ ἐπόμενη ἀρθρογραφία τῆς ἀκολούθησε τὴν ἐπίσημη κυβερνητικὴ ἀντίδραση, ἰδιαίτερα ὅταν τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Νοέμβρη διέρρευσε ἡ φήμη ὅτι ὁ ναύαρχος Codrington εἶχε πέσει στὴν δυσμένεια τῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ βασιλιᾶ.

Ἀντίθετα οἱ *Times*⁷ ἔδειξαν στὴν ἀρχὴ ἀξιοσημείωτη ἐπιφυλακτικότητα καὶ χαρακτήρισαν τὴ ναυμαχία σὰν ἓνα γεγονός ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ δεῖ κανεὶς μὲ «ἀνάμεικτα αἰσθήματα θαυμασμοῦ ἀλλὰ καὶ λύπης», ἰδιαίτερα γιὰ τὶς ἀπώλειες ποὺ προκάλεσε στὸ συμμαχικὸ στόλο.⁸ Ἡ ἴδια ἐφημερίδα σὲ κύριο ἀρθρο τῆς στίς 12/11/1827 ἰσχυρίστηκε ὅτι ἓνα θετικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ναυμαχίας θὰ ἦταν ἡ ἀποθάρρυνση τοῦ σουλτάνου νὰ ἀντιδράσει στὴν ἐφαρμογὴ τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου, γιὰτὶ ἂν ὁ πόλεμος γενικευόταν μόνο ἡ Ρωσία θὰ εἶχε νὰ ὠφεληθεῖ. Ὡστόσο, ἀντίθετες πληροφορίες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη διαψεύδουν τὶς ἐλπίδες τῆς ἐφημερίδας: «Ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις», ἔγραφε στίς 13/12/1827, «ποὺ πληροφορήθηκε ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ Ναβαρίνου ὅτι ἡ εἰρήνη ἔπρεπε ν' ἀρχίσει μὲ πόλεμο, φαίνεται πὼς μᾶλλον θὰ διαλέξει τὸν πόλεμο παρά τὴν εἰρήνην». Στὸ μεταξὺ, καὶ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν *Morning Post*, τόνιζε πὼς ἡ ναυμαχία αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἦταν «τυχαῖο γεγονός»⁹ καὶ ὄχι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοβουλίας τῶν τριῶν συμμαχικῶν κυβερνήσεων ἢ τῶν ναυάρχων. «Εἴμαστε ἀπόλυτα πεπεισμένοι», ἰσχυρίζοταν ὁ ἀνώνυμος ἀρθρογράφος τῶν *Times*, «ὅτι ἡ ναυμαχία προκλήθηκε ἀπὸ τυχαῖες αἰτίες καὶ ἀπὸ τὴν πλήρη ἔλλειψη πειθαρχίας ἀνάμεσα στὰ πληρώματα τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, μετὰ ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ ὄσο καὶ χρήσιμο μάθημα ποὺ δόθηκε στοὺς Τούρκους, ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις δὲν θὰ πρέπει νὰ σταματῆσει τὶς διαπραγματεύσεις». «Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα», κατέληγε τὸ ἀρθρο, «νὰ παρηγορηθεῖ ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις γιὰ τὴν καταστροφὴ

7. Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ — συντηρητικὴ στὴν ἐπίσημη γραμμὴ τῆς, ἀλλὰ μὲ κάποιον βαθμὸ ἀνεξαρτησίας ἀπὸ πολιτικὲς παρατάξεις—ἰδρύθηκε τὸ 1783. Διακρινόταν γιὰ τὴν ἀθροιστικὴ τῆς πληροφόρησι σὲ νομικὰ καὶ κοινοβουλευτικὰ θέματα καὶ προπαγάνδιζε τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου.

8. Τὴν ἴδια μέρα (11/11/1827), καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἐκθεσι τοῦ Codrington, οἱ *Times* ἀνακοίνωσαν σὲ ξεχωριστὴ στήλη τὶς ἀπώλειες τῶν συμμάχων: 75 νεκροὶ καὶ 197 τραυματίες Ἕλληνοι καὶ 43 νεκροὶ καὶ 144 τραυματίες Γάλλοι. Οἱ ἀπώλειες τῆς ρωσικῆς μοίρας δὲν ἀναφέρθηκαν, ἀλλὰ ὑπολογιζόταν ὅτι ξεπερνοῦσαν τὶς ἀγγλικές.

9. Τὴν ἴδια ἐφημερίδα προσπάθησε νὰ δώσει καὶ τὸ ἐπίσημο κράτος. Στὸ λόγο τοῦ θρόνου, τὸν Ἰανουάριον 1828, ὁ Ἕλληνας βασιλιάς ἀναφέρθηκε στὴν ναυμαχία σὰν «ἀδόκητο γεγονός» (untoward event).

του στόλου της από το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος του απαρτιζόταν από αιγυπτιακά πλοία), υπονοώντας προφανώς τη μόνιμη απειλή αποσκίρτησης και ανεξαρτητοποίησης του πασα της Αιγύπτου από την οθωμανική αυτοκρατορία.

Οί *Times* δὲν παρέλειψαν νὰ υπερασπιστοῦν τὴν ὅλη δράση τοῦ Codrington: «Ὁ ἔνδοξος ναύαρχος», ἔγραφαν στίς 14/11/1827, «ἔκανε αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τὰ ἄρθρα τῆς συνθήκης ποῦ προέβλεπαν τὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν. Νὰ εἰσέλθει δηλαδὴ στὸν κόλπο τοῦ Ναβαρίνου, μιὰ καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἀποτελεσματικὸς τρόπος νὰ ἐλέγξει τὶς κινήσεις τοῦ τουρκοαιγυπτιακοῦ στόλου». Τέλος στὸ ἴδιο ἄρθρο διατυπώθηκε ἡ ἄποψη ὅτι ἡ ναυμαχία ἴσως ἀποβεῖ πρὸς ὄφελος τῆς Τουρκίας, μιὰ καὶ ἦταν τὸ μόνο γεγονός ποῦ μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ Ρωσία ἀπὸ μιὰ ἄμεση εἰσβολὴ στὰ ὀθωμανικὰ ἐδάφη.

Ὁ «ἀκραιφνῆς συντηρητικὸς» *Courrier*¹⁰ χαρακτήρισε μὲ τὴ σειρά του τὴ ναυμαχία σὰν «ἐνδοξὸ ἐπίτευγμα ὄλων ἐκείνων ποῦ ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἁθῶου ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ» καὶ δικαιολόγησε ἀπόλυτα τὴν χρησιμότητά της, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμβαθύνει στὰ γεγονότα καὶ τὶς συνέπειές τους. Σὲ κύριο ἄρθρο στίς 17/11/1827 ὁ *Courrier* ἔδειξε ἰδιαιτέρη ἐπιθετικότητα στὰ σχόλια τοῦ γαλλικοῦ τύπου. Οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες κατηγοροῦσαν τὴν Ἀγγλία ὅτι μόνη ἐκείνη θὰ εἶχε νὰ ὠφεληθεῖ ἀπὸ τὴ ναυμαχία, γι' αὐτὸ καὶ εἶχε χρησιμοποιήσει τὶς χῶρες αὐτὲς ποῦ πολέμησαν γιὰ τὸ δικό της ἀποκλειστικὰ ὄφελος.¹¹ Μαζὶ μὲ τοὺς *Times*, ὁ *Courrier* υπερασπίζεται τὸ ναύαρχο Codrington καὶ παραθέτει λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴ δύναμη καὶ τὶς ἀπώλειες τῶν ἐμπολέμων. Οἱ ἀπώλειες τῶν συμμάχων, ἔγραφε στίς 10/11/1827, ἦταν πολὺ κατώτερες ἀπὸ τὶς ἐχθρικές, παρ' ὅλο ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναμένεται τὸ ἀντίθετο, λόγω τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τοῦ πείσματος τῶν ἐμπολέμων. Καὶ κατέληγε: «Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου ἦταν ἡ ἀρχὴ καὶ ὄχι τὸ τέλος τῶν συνεπειῶν τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου. Ἀλλὰ ἡ Ἑλλάδα ἔχει σωθεῖ»¹².

Ἀνάλογη στάση μὲ τὸν *Courrier* κράτησε καὶ ἡ ἀνεξάρτητη ἐφημε-

10. Ὁ *Courrier* ἦταν ἡ ἐφημερίδα τοῦ «νόμου καὶ τῆς τάξης». Ἐναντὶα σὲ κάθε τι ἀντικυβερνητικὸ, βρισκόταν σὲ μόνιμη διαμάχη μὲ τὴν φιλελεύθερη *Morning Chronicle*. Ὡστόσο, στὰ κρίσιμα προβλήματα ἀπέφυγε κατὰ κανόνα, νὰ πάρει θέση.

11. Φυσικὰ οἱ ἐκτιμήσεις τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων ἦταν ἐντελῶς λανθασμένες.

12. Ὁ *Courrier* δημοσιεύει καὶ τὰ παράσημα ποῦ δόθηκαν στοὺς νικητὲς: Ὁ Γάλλος βασιλιάς προήγαγε τὸν de Rigny σὲ ἀντιναύαρχο καὶ παρασημοφόρησε τοὺς Codrington καὶ Heyden μὲ τὸν μεγαλόσταυρο τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Ἀνάλογες τιμὲς ἔδωσε καὶ ὁ τσάρος Νικόλαος Α' καθὼς καὶ ὁ Ἀγγλος βασιλιάς, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος ἐντελῶς ἀπρόθυμα (βλ. καὶ *Observer* 9/12/1827).

ρίδα *Aris's Birmingham Advertiser*. Ἀλλὰ στὶς 19/11/1827 πρόσθετε ὅτι, στὰ περιθώρια τῶν πανηγυρισμῶν, ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἄγγλους ἐμπόρους τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου συναντήθηκε μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Coderich καὶ τοῦ ζήτησε νὰ πάρει μέτρα γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς πειρατείας στὸ Αἰγαῖο¹³.

Τὸ φιλελεύθερο περιοδικὸ *Observer*¹⁴ σὲ ἄρθρο τοῦ στὶς 11/11/1827 σημείωνε ὅτι ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες περιπτώσεις συλλογικῆς δράσης, ποὺ ἐγίνε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο «γιὰ λόγους δικαιοσύνης καὶ ἀνθρωπισμοῦ». Διατηρεῖ βέβαια μιὰ ἐπιφυλακτικὴ στῆν κρίση τοῦ γιὰ τὴ ναυμαχία, ἀλλὰ ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν ἀποφυγὴ αἱματηρῶν ἀντεκδικήσεων ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ *Observer* παρουσίασε ἐπίσης καὶ χάρτη μὲ τεχνικὲς ἐπεξηγήσεις γιὰ τὸν τρόπο διεξαγωγῆς τῆς ναυμαχίας, τονίζοντας τὴ ναυτικὴ ἀνικανότητα τῶν Τούρκων. Σχετικὰ μὲ τὶς ἀπώλειες τῶν συμμάχων — χωρὶς νὰ ἀναφέρεται σὲ ἀριθμοὺς — ὑπολογίζει πὼς θὰ πρέπει νὰ ἦταν βαρύτερες γιὰ τὸν ρωσικὸ στόλο. Τέλος δὲν παραλείπει νὰ ἐκφράσει τὶς ἀνησυχίες τοῦ γιὰ τὶς πολιτικὲς συνέπειες ποὺ θὰ ἔχει γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ναυμαχία: «Δυστυχῶς», ἔγραφε στὶς 18/11/1827, «αὐτὸ ποὺ ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ δὲν εἶναι ἡ ἐλευθερία ἀλλὰ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδας»¹⁵. Καὶ συνέχισε : «Ἐνα πολίτευμα κατασκευασμένο ἀπὸ ἄγγλους Τόρρηδες, Γάλλους ἐξτρεμιστὲς καὶ Ρώσους ἀπολυταρχικοὺς δύσκολα μπορεῖ νὰ ὑποθέσει κανεὶς ὅτι θὰ διακρίνεται γιὰ τὸ φιλελευθερισμὸ τοῦ. Ἡ Ἑλλάδα θὰ εἶναι ἀνεξάρτητη ἀλλὰ ὄχι ἐλεύθερη. Ὡστόσο, θὰ περιέχει τὰ σπέρματα μιᾶς ἐλευθερίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία θὰ ἀκτινοβολήσῃ σὲ ὅλα τὰ γειτονικὰ ἔθνη».

Ἐντελῶς ἀρνητικὴ ἦταν ἡ ἀντίδρασις τοῦ ἀκραίου συντηρητικοῦ περιοδικοῦ *John Bull*, ποὺ τότε συμπλήρωνε μόλις ἑπτὰ χρόνια ζωῆς. Κατὰ τὸ περιοδικὸ ἡ ναυμαχία ἦταν μιὰ «ἀξιοθρήνητη νίκη, ποὺ θὰ βοηθήσῃ τὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια τῶν Ρώσων». Ἐάν ὁ τσάρος, ἔγραφε στὶς 11/11/1827, ἐγκατασταθεῖ στῆν Κωνσταντινούπολη, τότε θὰ ἀπειληθεῖ ὅλο τὸ ἀποικιο-

13. Αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονὸς τῆς ναυμαχίας δημιούργησε μεγάλη ἀναταραχὴ στὸ χρηματιστήριον ἀξιῶν τοῦ Λονδίνου. Ὅλες σχεδὸν οἱ ἐφημερίδες ἀνέφεραν πτώση μετοχῶν σὲ ἐμπορικὲς ἐταιρεῖες τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι παρὰ τὴν εὐνοϊκὴ τροπὴ τῶν πραγμάτων οἱ μετοχῆς τῶν δύο ἑλληνικῶν δανείων δὲν ἐπηρεάστηκαν παρὰ ἐλάχιστα.

14. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1792. Ὑποστηρίζει τοὺς Οὐίγγους, καὶ ἀπευθύνεται στὴ μέση καὶ τὴν ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξη. Κυρίως πολιτικὸ περιοδικό, διακρινόταν γιὰ τὴν σωστὴ ἐνημέρωσίν του καὶ σὲ καλλιτεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ θέματα.

15. Ἡ πρόβλεψη τοῦ περιοδικοῦ ἐπρόκειτο σύντομα νὰ ἐπαληθευθεῖ. Μόνο ποὺ καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδας ἦταν, γιὰ πολλὰ χρόνια, εἰκονικὴ.

κρατικό συγκρότημα της Ἀγγλίας στην Ἰνδική χερσόνησο. Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου, κατέληγε τὸ περιοδικό, ἀποτελεῖ τὴν διάψευση τῶν δῆθεν φιλειρηνικῶν διαθέσεων τῶν Τόρρηδων ἀπέναντι στοὺς παλιούς μας φίλους καὶ συμμάχους — τὸ σουλτάνο καὶ τὸν Αἰγύπτιο πασᾶ.

Ἡ κριτικὴ τοῦ *John Bull* ἦταν ὀξύτερη γιὰ κυβερνητικὸ ἔντυπο. Στις 18/11/1827, σὲ μακροσκελὲς κύριο ἄρθρο του, τὸ συντηρητικὸ περιοδικὸ ἐπανέρχεται στις ἴδιες κατηγορίες. Ἐπιχειρώντας μία ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στὰ γεγονότα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ὑπογραφή τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου σήμαινε «οὔτε λίγο οὔτε πολὺ πόλεμο ἐνάντια καὶ στοὺς δυὸ ἐμπολέμους — Ἕλληνες καὶ Τούρκους— παρ' ὄλο πὸ φανερά ὁ πόλεμος ἀποκηρυσσόταν καὶ οἱ ἐμπόλεμοι εἶχαν κληθεῖ νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ κάθε πολιτικὴ ἐνέργεια. Ὡστόσο, ἂν καὶ ἡ συνθήκη ὑπογράφηκε γιὰ νὰ καταπολεμηθεῖ ἡ πειρατεία στὸ Αἰγαῖο, τίποτα δὲν ἐγίνε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση¹⁶. Ἔτσι τὸ μόνο ἀποτέλεσμα τῆς ναυμαχίας, συνέχιζε ὁ *John Bull*, θὰ εἶναι νὰ δοῦμε μιὰ ἐλληνικὴ δύναμη ἐγκαταστημένη στὴ Μεσόγειο, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῆς Ρωσίας, ἀντίθετη στὴν πολιτικὴ καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Καὶ αὐτό, γιατί ἡ συνθήκη στὰ φανερά ἄρθρα τῆς καθόριζε τὶς τρεῖς μεγάλες δυνάμεις σὰν μεσολαβητές, στὸ μυστικὸ τῆς ὁμως ἄρθρο τοὺς ἔθεσε στὴ θέση τῶν ἐμπολέμων».

Εὐλόγη ἦταν ἡ ἀνησυχία τῶν κύκλων τοὺς ὁποίους ἐξέφραζε ὁ *John Bull* γιὰ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς συνέπειες πὸ θὰ εἶχε ἡ ἀναπόφευκτη πλέον μετατροπὴ τοῦ status quo στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Τὸ ἐμπορικὸ κεφάλαιο τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα εἶχε ἀναγκαστεῖ νὰ δεχθεῖ τοὺς Ἕλληνες σὰν μόνιμους ἀνταγωνιστές, φοβόταν τώρα τὸν πλήρη παραγκωνισμό του ἀπὸ τὴ νευραλγικὴ αὐτὴ περιοχὴ, ἡ ὁποία — καὶ γιὰ στρατιωτικὸς ἀκόμα λόγους — ἔπρεπε νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν διακριτικὸ ἔλεγχο τῆς Βρετανίας. Ὁ *John Bull* δὲ δίστασε νὰ χαρακτηρίσει ἀνόητους τοὺς δημοσιογράφους πὸ πανηγύριζαν γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ναυμαχίας. Κατέκρινε ἐπίσης καὶ τὴν ὅλη δραστηριότητα τῶν τριῶν ναυάρχων τονίζοντας: «Μὲ ποῖο δικαίωμα ἐμπόδισαν τοὺς Τούρκους στρατιωτικὸς ἀρχηγούς νὰ πολεμήσουν ἐνάντια στοὺς ἐχθρούς τοῦ κυρίου τους; Καὶ γιατί δὲν τοὺς προειδοποίησαν ὅτι θὰ ἔμπαιναν στὸν κόλπο τοῦ Να-

16. Οἱ κατηγορίες τοῦ *John Bull* ἦταν βάσιμες. Ἡ πειρατεία στὸ Αἰγαῖο παρουσίασε τὴν μεγαλύτερὴ τῆς ἀνάπτυξη ἀμέσως μετὰ τὴν ἱστορικὴ ναυμαχία. (Γιὰ τὴν πειρατεία στὰ χρόνια αὐτὰ βλ. Δέσποινα Θεμελεῆ - Κατηφόρη, Ἡ δίωξις τῆς πειρατείας καὶ τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον κατὰ τὴν πρώτην Καποδιστριακὴν περιόδον 1828 - 1829, Ἀθήνα 1973). Ὡστόσο, οἱ εὐθύνες γι' αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν μόνο ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες πλοιοκτῆτες, στοὺς ὁποίους εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τὴν τότε ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἡμι-νόμιμες ἄδειες καταδρομῶν, ἀλλὰ στις συνθήκες πὸ ἐπικρατοῦσαν

βαρίνου μὲ ἐχθρικούς σκοπούς; Ὅποια καὶ νὰ εἶναι τώρα ἡ ἀντίδραση τῶν Τούρκων, θὰ εἶναι δικαιολογημένη». Καὶ τὸ συντηρητικὸ περιοδικὸ κατέληγε: «Ἡ ἐγκαθίδρυση μιᾶς νέας ναυτικῆς δυνάμεις στὴ Μεσόγειο, ποὺ θὰ συνδέεται μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τὸ πολιτικὸ σύστημα τῆς Ρωσίας, δὲν μᾶς εἶναι εὐπρόσδεκτη, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτη καὶ στὴ Γαλλία. Οἱ δυὸ αὐτὲς δυνάμεις θὰ πρέπει νὰ ἀναθεωρήσουν τὴν πολιτικὴ τους καὶ — στὴν προσπάθειά τους νὰ εἰρηνεύσουν τὸν κόσμον — θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποφύγουν νὰ προκαλέσουν τὴ Ρωσία, ἡ ὁποία χρειάζεται μόνο τὴ βοήθεια μιᾶς ναυτικῆς δυνάμεις μέσα στὴ Μεσόγειο, γιὰ νὰ γίνῃ παντοδύναμη στὴ Νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη». Τέλος στίς 25/11/1827 ὁ *John Bull* δημοσίευσε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Sir John Gore, ἀνώτατο στέλεχος τοῦ βρετανικοῦ Ναυαρχείου, στάλθηκε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση γιὰ νὰ ζητήσει ἐπὶ τόπου διευκρινίσεις ἀπὸ τὸν Codrington¹⁷.

Μὲ τὸ νομικὸ θέμα τῆς εἰσόδου τοῦ συμμαχικοῦ στόλου στὸν κόλπον τοῦ Ναβαρίνου¹⁸ ἀσχολήθηκε κριτικὰ καὶ ὁ *Globe*, ἀνεξάρτητη ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου μὲ φιλελεύθερες ἀρχές: «Ἡ εἴσοδος στὸ Ναβαρίνο», ἔγραφε στίς 13/11/1827, «δὲν θὰ χρειαζόταν δικαιολόγηση, ἂν γινόταν γιὰ νὰ ζητηθεῖ ἡ συνηθισμένη προστασία καὶ βοήθεια ποὺ ζητοῦν ξένα πλοῖα σὲ φιλικὸ λιμάνι. Ἔτσι, ἡ ὑπαρξη, τουλάχιστον ἐπίσημα, φιλικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς συμμαχικούς ναυάρχους καὶ τὸν Ἰμπραήμ πασᾶ, δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνωμένου στόλου ἔγινε σὲ τάξη μάχης, οὔτε ἀποτελεῖ δικαιολογία ὅτι αὐτὸ ἔγινε γιὰ ἐκφοβισμό. Ἀντίθετα πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ἀποτελεῖ τὸ πιὸ δυσάρεστο καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀναφορὰ τῶν τριῶν ναυάρχων οἱ Τούρκοι κτύπησαν πρῶτοι, ἀφοῦ ὅμως ὁ συμμαχικὸς στόλος εἶχε εἰσέλθει στὸν κόλπον τοῦ Ναβαρίνου σὲ τάξη μάχης, ὅπως διαφαίνεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐκθεση». Καταλήγοντας ὁ *Globe* ἀναφέρει τὴν πληροφορία ὅτι οἱ σύμμαχοι ναύαρχοι εἶχαν ὑπογράψῃ καὶ σχετικὸ πρωτόκολλο, ποὺ καθόριζε τὸν τρόπο εἰσόδου στὸ Ναβαρίνο, σὲ τρόπο ὥστε νὰ εἶχαν τὸν τουρκοαιγυπτιακὸ στόλον στὴ διάθεσή τους, εἴτε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν, εἴτε ἀκόμη καὶ νὰ τὸν καταστρέψουν, ἂν ὁ Ἰμπραήμ πασᾶς ἔδειχνε ἀδιαλλαξία. Ἀξιο-

17. Ὁ Sir John Gore, ποὺ κατὰ σύμπτωση ἦταν φίλος τοῦ Codrington, πράγματι στάλθηκε ἀπὸ τὸ βρετανικὸ Ναυαρχεῖο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν στάλθηκε ἄλλος ἀξιωματοῦχος γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. (Βλ. *Memoirs of the Life of Sir E. Codrington*, τ.2, Λονδίνο 1873, σ. 115-16). Οἱ ἐξηγήσεις ποὺ ἔδωσε ὁ ναύαρχος δὲν θεωρήθηκαν ἱκανοποιητικὲς καὶ ἡ νέα κυβέρνηση ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1828.

18. Στίς 18/10/27 οἱ τρεῖς ναύαρχοι ὑπόγραψαν πρωτόκολλο ὅπου ἀναλάμβαναν τὴν ὑποχρέωση νὰ μποῦν στὸ Ναβαρίνο, ἀλλὰ μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ ἐπιβάλουν τὴν κατάπαυση τῶν ἐχθροπραξιῶν στὸν Ἰμπραήμ πασᾶ «μόνο μὲ τὴν παρουσία τοῦ συμμαχικοῦ στόλου». (*Memoirs of Sir E. C.*, ὁ.π., σ. 62).

σημειώτη είναι ή άποψη αυτή τής έφημερίδας, ότι ή καταστροφή του όθωμανικού στόλου αντιμετωπιζόταν σαν έσχατο μέτρο από τους τρεις ναάρχους, σε αντίθεση με τους *Times* που ισχυρίζονταν ότι έπρόκειτο για «τυχαίο γεγονός».

Στους ισχυρισμούς του *Globe* απάντησε την επόμενη ήμερα ή φιλελεύθερη έφημερίδα του Λονδίνου *Morning Chronicle*¹⁹, τονίζοντας πως βασικός όρος τής συνθήκης ήταν ή επιβολή άμεσης ανακωχής ανάμεσα στους έμπολέμους. Συνεπώς, έφ' όσον οί Όθωμανοί άθέτησαν την ύπόσχεση που είχαν δώσει ότι θα σταματούσαν τις έχθροπραξίες, τó μόνο πρακτικό μέσο επιβολής τής ανακωχής που είχε άπομείνει στους ναάρχους ήταν ή είσοδος του συμμαχικού στόλου στον κόλπο του Ναβαρίνου. «Φυσικά», συνέχιζε ή *Morning Chronicle*, «στις κανονικές συνθήκες μεσολάβησης δέν περιλαμβάνεται ó καταναγκασμός των έμπολέμων σε ανακωχή. Άλλά ó έλληνοτουρκικός πόλεμος είναι ειδική περίπτωση. Η συνθήκη του Λονδίνου ύπογράφηκε κυρίως για να προστατευτούν ζωτικά οικονομικά συμφέροντα των ευρωπαϊκών κρατών. Άν έχουν γίνει μέχρι τώρα διάφορες συνθήκες με την Τουρκία, αυτό δέν σημαίνει πως έχει πάψει να είναι κράτος βαρβάρων. Πόλεμος τής Τουρκίας με την Αυστρία ή τή Ρωσία δέν θα παρενοχλούσε τά συμφέροντα των ουδετέρων χωρών, αλλά αυτό δέν συνέβη στον έλληνοτουρκικό πόλεμο. Συνεπώς τά ουδέτερα κράτη έπρεπε να αυτοπροστατευθούν»²⁰. Και ή έφημερίδα κατέληγε: «Η ναυμαχία ήταν φυσική συνέπεια τής συνθήκης του Λονδίνου και, παίρνοντας ύπ' όψη την άδιαλλαξία των Τούρκων, δέν υπήρχε άλλη διέξοδος στους τρεις ναάρχους από τó να επιβάλουν την ανακωχή με κάθε μέσο. Άν ή συνθήκη ήταν δικαιολογήσιμη τότε και τά αναπόφευκτα άποτελέσματα της είναι επίσης δικαιολογήσιμα. Η έφαρμογή τής συνθήκης προϋποθέτει την ανάγκη του έκφοβισμού. Παρά τó γεγονός ότι οί Τούρκοι είναι φίλοι μας, προτιμήσαμε να τους μεταχειριστούμε σαν φίλους που χρειάζονται κάποια αυστηρότητα για να μάθουν να συμπεριφέρονται με ευπρέπεια. Έτσι, αν έγινε κάπου κάποιο σφάλμα, αυτό δέν άφορα τους ναάρχους, αλλά τις συμμαχικές κυβερνήσεις που δέν τους έδωσαν σαφείς οδηγίες, καθώς και την τουρκική κυβέρνηση, ή όποια δέν ύπολόγισε σοβαρά τή σταθερή άποψη των συμμαχικών κυβερνήσεων να θέσουν τέρμα στον πόλεμο».

19. Η έφημερίδα αυτή — από τις πιό παλιές — ιδρύθηκε τó 1770 και ήταν περισσότερο φιλελεύθερη παρά συντηρητική. Έπηρεαζόταν από τους Ουίγους αλλά ήταν ανεξάρτητη στην κριτική της. Προπαγάνδιζε την ποιοτική βελτίωση σε όλους τους τομείς τής κρατικής πρόνοιας και ιδιαίτερα στην εκπαίδευση.

20. Η άποψη αυτή ήταν ταυτόσημη με την επίσημη δικαιολογία που προέβαλαν οί τρεις δυνάμεις για να δικαιολογήσουν την επέμβασή τους στον έλληνοτουρκικό πόλεμο.

‘Αξίζει να σημειωθεί ότι ή *Morning Chronicle* ήταν μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ἔφημερίδες ποὺ εἶχαν ἀνεπιφύλακτα ταχθεῖ μὲ τὴν ἑλληνικὴ πλευρὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπανάστασης, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ ὑποστηρίζει ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔπρεπε νὰ ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. ‘Η ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου, πιστεύε ἡ *Morning Chronicle*, ἦταν ἡ δικαίωση τῆς φιλελληνικῆς πολιτικῆς ποὺ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ εἶχε ἀκολουθήσει ἡ Μεγάλη Βρετανία. «Μόνον ὅσοι εἶναι γνῶστες τοῦ ναυτικοῦ πολέμου», ἔγραφε στὶς 12/11/1827, «μποροῦν νὰ καταλάβουν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ποὺ ἀντιμετώπισαν οἱ γενναῖοι μας ναῦτες καὶ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἔδειξαν στὴν ἐκτέλεση τοῦ δύσκολου ἔργου τους. Οἱ σύμμαχοι ἐνήργησαν μὲ θαυμαστὴ σύμπνοια ἐκεῖ ὅπου ἡ παραμικρὴ ἔλλειψη πειθαρχίας καὶ προθυμίας θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσει τὸ χειρότερο. ‘Εφ’ ὅσον οἱ Τοῦρκοι παραμένουν στὴν Εὐρώπη, δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ τὴν Ἀνατολή. Θὰ ἔπρεπε ἀπὸ καιρὸ νὰ εἶχαν ἐκδιωχθεῖ ἀπ’ ἐκεῖ, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ δυσκολία τοῦ πῶς θὰ διατεθοῦν οἱ πολῦτιμες περιοχὲς ποὺ κατέχουν. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς πλησιάζει σύντομα ἡ στιγμή ποὺ ἡ ἀναβλητικότητα δὲν θὰ εἶναι πιά δυνατὴ. Τότε οἱ μεγάλες δυνάμεις θὰ χρειαστεῖ νὰ ἀποφασίσουν μιὰ γιὰ πάντα γιὰ τὸ μέλλον τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐὰν οἱ Τοῦρκοι προβοῦν στὸ μεταξύ σὲ ἀντεκδικήσεις κατὰ τῶν ἀόπλων συμπατριωτῶν μας, οἱ ὁποῖοι χάριν τοῦ ἐμπορίου τυχαίνει νὰ κατοικοῦν στὴν Τουρκία, αὐτὸ θὰ προκαλέσει σκληρὴ ἀλλὰ δίκαιη ἀνταπόδοση ἀπὸ τὴν πλευρὰ μας. Πραγματικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψει κανεὶς, ὅτι οἱ μεγάλες δυνάμεις — ποὺ ἔχουν ἤδη φθάσει μέχρις ἐδῶ — δὲν θὰ προχωρήσουν περισσότερο μετὰ ἀπὸ παρόμοια προσβολή.»

Σὲ ξεχωριστὴ στήλη ἡ *Morning Chronicle* δημοσίευσε ἐκτεταμένες ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου «ὅλες οἱ καρδιές» εἶναι γεμάτες ἀπὸ χαρὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν ὑπουργῶν²¹. ‘Η γαλλικὴ κοινὴ γνώμη, σημείωνε ἡ ἴδια ἔφημερίδα, εἶναι πεπεισμένη ὅτι ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου ὑπῆρξε καταστροφικὴ γιὰ τὴν πολιτικὴ τοῦ Μέττερνιχ.

‘Η ἐπίσης φιλελεύθερη *Morning Advertiser*²², ποὺ — ὅπως καὶ ἡ *Morning Chronicle* — εἶχε κρατήσει φιλελληνικὴ στάση ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς

21. ‘Η συντηρητικὴ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας, πέρα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της γιὰ τὸ νέο ἀπρόσμενο γόητρο ποὺ ἀπέκτησαν τὰ γαλλικὰ ὄπλα, ἀνησύχησε γιὰ μιὰ ἐνδεχόμενὴ ἀνατροπὴ τῆς ἰσορροπίας δυνάμεων στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Μιὰ ἐπιρροὴ τῆς Ρωσίας στὸ νέο κράτος μπορούσε νὰ θέσει σὲ κίνδυνο οἰκονομικὰ καὶ στρατιωτικὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας καὶ τὸ «ἄνοιγμά» της στὸν Μεχμέτ πασᾶ τῆς Αἰγύπτου.

22. ‘Η ἔφημερίδα αὐτὴ ἐκπροσωποῦσε τὴν τάξιν τῶν μικρεμπόρων καὶ μικροεπιχειρηματιῶν καὶ ἐπίσημα δὲν ὑποστήριζε καμιὰ πολιτικὴ μερίδα. Ἀπευθυνόταν στὶς πλατιῆς μάζες καὶ προπαγάνδιζε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου καὶ τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς.

γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου²⁴. Ὡστόσο τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σταματήσει τὴ ροὴ τῶν γεγονότων. Ἡ ἐπίμονη ἄρνηση τοῦ σουλτάνου νὰ δεχθεῖ τὴν συνθήκη τοῦ Λονδίνου ὀδήγησε σὲ ἕναν ἀκόμη ρωσοτουρκικὸ πόλεμο. Χρειάστηκε νὰ περάσουν σχεδὸν δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ναυμαχία γιὰ νὰ υπογράψουν οἱ Τοῦρκοι στίς 14/9/1829 στὴν Ἀδριανούπολη, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν ρωσικῶν ὅπλων, τὴν ἀναγνώριση τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους.

24. Βλ. *John Bull*, 17/11/1827.